

Escolta, Europa

Les veus catalanes a l'Eurocambra

L'eco de l'èxit de la manifestació per la independència de l'Onze de Setembre ha arribat a Brussel·les. Els eurodiputats catalans creuen que ni la UE ni la crisi econòmica frenarien una escissió de Catalunya

LAIA FORÈS * BRUSSEL-LES

Ramon Tremosa

EURODIPUTAT (CIU)

1. En el meu grup, el liberal, molta gent ja coneixia Catalunya. El xoc gran no va ser dimarts passat, va ser el 2010: un Estat votat en referèndum, votat a Catalunya, que és retallat en competències importants per un Tribunal Constitucional... Les cares d'estupor les vaig veure el juliol de fa dos anys. En aquell moment molts eurodiputats van descobrir que al Congrés està prohibit parlar-hi en català, com si Espanya fos Rússia. Aquesta vegada he rebut trucades i correus electrònics, però no ha sorprès. Ara la pregunta que em fan és: "Quan declararà CiU la independència?"

2. Els grans canvis vénen amb les grans crisis. El 2006 tot ana-

va artificialment bé i per això va sortir l'Estatut que va sortir. Era una reforma mal feta, sense control de la caixa, sense control dels aeroports. Ara, amb la crisi, la gent veu que s'ha d'empassar les retallades perquè Catalunya no té la clau de la caixa. I això és el que provoca el canvi. Si el nou país independent té un mercat laboral eficient, gestiona els aeroports... els negocis es multiplicaran. Som exportadors, tenim idees, energies, potència. Som un model per als anomenats PIGS (Portugal, Irlanda, Grècia i Espanya).

3. Els tindrà en la mesura que el Parlament faci un posicionament clar, pacífic i democràtic. Si es fa a través del Parlament una proclama transversal i clara, els aliats hi seran. Si es fa amb rigor i seriositat, a través d'un procés transparent i amb compromís, amb una majoria àmplia, Europa acceptarà un nou estat. Espanya està desprestigiada a Brussel·les, no té credibilitat. A més a més, Catalunya no es quedaria fora de la Unió Europea si aconseguís la independència. Les 4.000 multinacionals catalanes no deixaran l'euro: a Madrid no interessa que ens quedem sense euro. —

Santiago Fisas

EURODIPUTAT (PP)

1. Entre els companys eurodiputats, la manifestació per la independència a alguns no els ha agradat i a altres els ha produït indiferència. Estem en un moment delicat per al futur econòmic d'Espanya i d'Europa, i ara toca sumar i no restar. L'estabilitat i la confiança són elements molt importants per poder sortir de la crisi. Hem de tenir en compte que en el cas que una regió europea es vulgui escindir, la Unió Europea hi té molt a dir, però, al mateix temps, té respecte absolut sobre els debats interns i sobre el model de l'Estat. En tot cas, si algun dia s'ha de pronunciar, cal recordar que la Unió no integrarà automàticament aquelles regions o zones que es vulguin segregar d'un país de la Unió Europea.

2. Evidentment, en un clima de crisi com la que estem vivint, no toca. Estic segur que la gran majoria dels catalans tenen com a prioritat sortir de la crisi i tornar a generar ocupació. Plantejaments secessionistes no ajuden a generar el clima de confiança que necessita la nostra economia.

3. Em costa de creure que un fenomen que pot generar inestabilitat política, econòmica i social trobi, d'entrada, cap mena d'aliat. L'únic argument que cal tenir en compte és que Catalunya quedaria fora de la Unió Europea, de l'euro i de l'espai Schengen [el que suprimeix les fronteres internes de la UE] en el moment que fos un estat independent. Ignorar aquesta premissa és enganyar la gent. No és una opinió personal meua, és així. En quedaria exclosa. I si volgués entrar a formar part de la UE, la Comissió Europea hauria d'elaborar un informe positiu, el Parlament Europeu hauria de votar la seva entrada i, finalment, hauria de ser acceptada per unanimitat pels estats membres. —

Les preguntes

1. Qui na reperció ha tingut a Europa la manifestació de l'Onze de Setembre?

2. Amb la crisi, és un bon moment per reclamar la independència?

3. Catalunya té aliats a Europa per aconseguir la independència?

Maria Badia

EURODIPUTADA (PSC)

1. Per descomptat, tothom se n'ha assabentat i crec que, en general, consideren que és una qüestió a resoldre dins d'Espanya. De totes maneres, és important que ens expliquem bé, que fem molta pedagogia perquè s'entengui quins són els nostres problemes, que no es tracta de no voler ser solidaris, sinó d'una distribució més justa dels recursos i un reconeixement clar de la nostra identitat. Ho dic perquè en alguns dels comentaris que he pogut llegir o sentir, hi ha una certa idea que Catalunya no vol ser solidària amb la resta d'Espanya. I això xoca justament amb el cor del que és el projecte de construcció europea.

2. Pot semblar una contradicció, però justament és en els moments en què la gent té més dificultats quan és més fàcil i probable que es mobilitzi. És evident que estem vivint moments molt difícils, però crec que, precisament en circumstàncies com aquestes, és responsabilitat dels governs conduir els seus pobles cap a camins que ajudin a solucionar els seus problemes.

3. Suposo que altres nacions sense estat podrien ser aliats. De

totes maneres, en el debat d'aquesta setmana del Parlament Europeu, sobre l'estat de la Unió, l'ex primer ministre belga i president del Grup dels Liberals, Guy Verhofstadt, va dir, textualment, que ell volia una Europa postnacional i federal. ¿Podria ser una contradicció, la creació d'un nou estat? L'altre debat és si Catalunya quedaria o no exclosa de la Unió Europea en cas de ser independent. Jo crec que dependria de la fórmula que s'utilitzés per assolir la independència. Si fos de comú acord amb Espanya, com una separació pactada, probablement li seria fàcil mantenir-se a la UE o entrar-hi de nou. Si es tractés d'una secessió, Catalunya hauria de demanar l'entrada a la UE. —

Raül Romeva

EURODIPUTAT (ICV)

1. Hi ha hagut una reacció molt diversa, però hi ha una cosa clara: el missatge s'ha rebut. Tothom me n'ha fet referència pels passadissos del Parlament. N'hi ha que ho han fet amb simpatia, alguns amb sorpresa i d'altres amb to irònic. Però el que és evident és que hi ha una percepció clara que la manifestació va ser important i obre un procés que no se sap com es concretarà, però almenys se n'ha parlat. Ara Catalunya hauria de convèncer Europa amb raons, amb arguments. No només com una petició popular, sinó amb un valor jurídic. Ara toca fer la feina aquí, no anant a l'estómac, sinó a l'argumentari no només jurídic sinó també polític i econòmic. La millor eina és aquesta, perquè a les institucions els interessos poc els

aspectes sentimentals, es miren més els aspectes pràctics.

2. Els moments no es trien. Ara del fet. N'hi ha una demanda real d'independència. Ens hem de preguntar què ha passat perquè del 20% d'independentistes s'hagi passat a més del 50%. Això no és un fet puntual, la crisi no ha estat el detonant, ni la causa, ni tampoc és ni ha de ser un impediment per a la independència.

3. Tindrem aliats si els aconseguim convèncer amb arguments. Els aliats que podem tenir ara són els sospitosos habituals: Escòcia, Gal·les, etc. Però en situacions com aquesta el repte no és aconseguir simpatia, sinó que cal convèncer aquells actors o governs que no tenen la mateixa situació que Catalunya. Crec que aquest és el repte: aconseguir aliats que encara no hi són. Ara s'ha de fer la feina. Si actuem de manera democràtica i en un escenari legítim, la Unió Europea en podria sortir enfortida. Tampoc és cert que una Catalunya independent quedi automàticament fora de la Unió. S'hauria d'obrir un procés de negociació política. —

